

В магазині квіток

Українка Леся

В великому місті в розкішну теплицю
Дівчина прийшла молода,
Бо серцем почула весну-чарівницю,
Шуміла весняна вода.

І ледве струмки задзвеніли співочі,
Пташки заспівали дрібні, —
Вчувались дівчині веснянки дівочі,
Ввижались діброви рідні.

І ледве натуру зо сну зимового
Збудив поцілунок весни, —
Дівчина запрагнула рясту дрібного,
Їй проліски снилися ясні.

Тепер вона тут, в сій розкішній світлиці..
Ох, що се так серце стиска?
Як душно, як тісно, немов у темниці!
Сей пах, мов отрута яка!

В теплиці між квітами скрізь походить
Гурток панночок і панів.
Дівчина кругом погляда, уважає,
І погляд її посмутнів.

Всі квіти розкішні... Дівчина зітхнула.
“Чим можу панянці служити?..” —
Зненацька чийсь голос дівчина почула, —
То крамар паничик біжить.

“Чи є в сій теплиці веснянії квіти?”
Питає дівчина його.
“Аякже! є різні, — чим маю служити?
Тут можна набути всього:

Ось є гіацинти, нарциси і рожі,
Азалії є запашні,
Конвалії свіжі, фіалочки гожі...” —
“Ні, пролісків треба мені!..”

Здивовано глянув панич; зашарілось
Дівчини обличчя бліде.
“То панночці пролісків простих схотілось?
Їх в місті немає ніде!

Тут тільки садові квітки”. — “Дуже шкода”.
І вийшла дівчина смутна.
“Тут міські розкоші! Тут міська вигода!”
Вертає додому сумна.

Зустрілась їй жінка, на плечах похилих
Несе щось, убога така.
“Чи купите, панночко, пролісків білих?” —
Тремтить із квітками рука.

“Звичайно! А звідки, я вас попитаю,
Взяли ви сі квіти свої?” —
“Та сила ж квіток тепер всюди по гаю!
Се тут...” Та не чула її

Дівчина. Згадала околиці рідні:
Скрізь квіти, ряст, ясна роса...
На проліски білі, на квіти лагідні
Скотилася тихо сльоза...

Постійна адреса: http://ukrlit.org/ukrainka_lesia/v_mahazyni_kvitok